

„Nikdo nás nepronásleduje?“ ptala se Lily malinko nervózně a ohlížela se přes rameno, zatímco panství Fell Hall mizelo za mírně zvlněnou hradbou kopců.

Pravidelné máchání křídel nepolevovalo, třebaže drak otočil svou ohromnou hlavu, aby jí mohl odpovědět: „Čekala jsi snad, že za námi poletí?“

Znělo to, jako by se usmíval, pomyslela si Lily. Zнала ho teprve pár dní a nebyla si jistá, jestli se draci vůbec usmívat dokážou. Jeho tlama na to nejspíš nemá vhodný tvar – anebo má prostě moc zubů. „Ne. Nejspíš ani ne.“ Zahleděla se na kopce pod nimi. Letěli teď tak vysoko, že krajina vypadala jako obrázek z knížky posetý tenkými čarami silnic

a živých plotů. Nevědomky se dračích šupin chytila pevněji.

„Takhle vysoko a takhle rychle dokážeme létat jen my,“ ubezpečil ji stříbrný drak. Pak se na chvíli odmlčel a tentokrát se zdálo, že křídla malounko ochabla, a Lily si všimla, že trochu ztrácí výšku. Drak musel křídly máchat usilovněji, aby se zase vznesli vzhůru.

„Co se děje?“ zeptala se Lily ustaraně, jakmile už zase letěl plynule.

„Úplně jsem zapomněl, že... Je to dlouhá doba, co jsme byli... pryč. Mezitím se spousta věcí změnila. Existuje ještě něco jiného, co dokáže létat?“ Upíral na ni lesklé černé oči rozšířené obavou.

„Ne tak jako ty,“ zavrtěla Lily hlavou. „Nic takového jako ty není. Byla to hloupá otázka, prostě se nedokážu přestat bát slečny Merganserové a ostatních z Fell Hall. Ale létací kouzla nemají, tím jsem si jistá.“

„Drahá Lily, po tom, co tobě a tvým přátelům provedli, se rozhodně nemusíš stydět za to, že z nich máš strach.“ Drobná stařenka, která seděla vmáčkнутá hned za Lily, ji pevně objala a Lily měla co dělat, aby se nerozesmála. Nikdy by ji nenapadlo, že ji jednou obejmě princezna, třebaže princezna Jane byla zdiskreditovaná a obecně se mělo za to, že je po smrti. Lily ty vyhublé, bledé ruce, které ji držely kolem pasu, vděčně pohládila.

„Poletím rychleji,“ prohlásil drak odhodlaně. „Nesmí nás dohonit, a až se trochu rozední, budeme samozřejmě muset přistát a schovat se. Na cestě do Londýna je příliš mnoho měst, kterým se budeme muset vyhnout, nebo tedy alespoň vždycky bývalo.“

„Řekla bych, že teď jich tam bude ještě víc,“ řekla Lily a v hlase jí zněly pochyby. Drak létal naposledy v šestnáctém století a Lily měla podezření, že tenkrát byl dokonce i Londýn docela malý.

„Jistě, samozřejmě,“ zamumlal drak a zachvěl se nadšeným očekáváním. Lily cítila, jak mu ze šupin vyzařuje vzrušení a kouzla. „Tolik věcí k vidění! Teď ale musíme doletět co nejdál. Lily, nějakou dobu teď nebudu moci mluvit.“

Ohromná stříbřitě bělavá křídla udeřila s větší silou a Lily zalapala po dechu, protože se vznesli ještě výš.

„Držte se!“ zavolala na ostatní.

„My se držíme!“ odpověděla jí její sestra. Vítr jí slova odtrhával od úst. Georgie vypadala, jako by se k dračímu hřbetu úplně přilepila, tak pevně se držela. Blondaté vlasy jí vlály ve větru a byla tak bledá, že ve školní noční košili vypadala jako duch. Před sebe si posadila malou Lottie. Zrzavé lokýnky děvčátku vlály kolem hlavy jako svatozář. Pištěla a chichotala se nadšením, vlastně doslova nadskaovala, jako by jízda na draku byla úžasná atrakce,

jako třeba kolotoč. Za nimi se pevně držely ostatní děti, namačkané jedno na druhé, a drak se s nimi hnál oblohou.

Kolem nich kroužili a míhali se drakovi menší kamarádi. Stříbrný drak jejich dovádění ignoroval a jen občas si odfrkl, když mu některý z ostatních prosvištěl přímo před čumákem. Lily nespouštěla oči z černého tvora, který zachránil Petra a teď ho nesl v předních tlapách. Při krkolomném letu se mu Petr v tlapách houpal a posunoval a Lily by na draka nejraději zakřičela, aby dával pozor. Ale neodvažovala se. S žádným z těch dalších draků nikdy nemluvila, jenom se jí na Fell Hall tu a tam zjevovali. Co když nejsou tak ochotní jako ten stříbrný? Černý drak měl zářivé rubínově červené oči a rošťácký výraz. Co kdyby Petra jen tak z legrace pustil, aby ho mohl zase chytit?

Konečně stříbrný drak zpomalil a ve spirále se pomalu snášel k lesíku pod nimi. Lily sledovala, jak se tmavozelený flíček, který vypadal jako trs mechu, rozrůstá ve vyšší a vyšší stromy, až prosvištěli mezi nimi, drak přitáhl křídla k tělu a ozvalo se jemné zašustění, jak přistál v napadaném listí.

Děti se ostražitě rozhlížely kolem a zdráhaly se pustit hrotů lemuujících drakovu páteř.

Drak otočil hlavu a ohlédl se přes rameno. „Teď už vám žádné nebezpečí nehrozí, sluníčka,“ zapředl

tak tiše a něžně, jak jen dokázal. „Odpočineme si tu, dokud se nesetmí, a večer poletíme do Londýna.“

„Do Londýna,“ pošeptalo pár dětí kamarádům, jako by je ta vyhlídka nadchla a zároveň děsila.

„Víme o místě, kde budeme v bezpečí,“ ujistila je Lily a pod záhybem noční košile si držela palce. Nebyla si jistá, jak Daniel a ostatní divadelníci zareagují na přítomnost čtyřiceti dětí. A tuctu draků...

Ostatní draci už také přistávali, proplétali se mezi stromy a vděčně skládali křídla. Modročerný drak se k zemi snesl obzvlášť nemotorně, protože měl přední nohu přikrčenou a k šupinám na hrudi tiskl Petra. Chlapec mu přes nohu visel jako nějaká loutka. Drak dokulhal k Lily, ještě pořád usazené na zádech stříbrného draka, vztyčil se a položil jí Petra k nohám. Némý chlapec ležel rozplácnutý na dračím krku a zmateně na Lily zíral.

„Už je mu líp?“ zeptala se Georgie a naklonila se k nim.

Lily si povzdechla. „Možná o trošku. Každopádně už je při vědomí.“ Poklonila se černému drakovi. „Děkuju – jsi ohromně šikovný, že jsi ho chytil. Já už jsem se bála, že je nadobro po něm.“

Menší drak potěšeně sklonil hlavu, odplížil se stranou a handrkoval se s ostatními draky o nejlepší místo na spaní. Vypadal spokojený sám se sebou.

„Copak oni neumí mluvit?“ ptala se Lily zvědavě stříbrného draka.

„Možná až budou vzhůru déle... Tolik jsme toho zapomněli...“ odpověděl drak teskně. „Já jsem se to znovu naučil, když jsem pozoroval děti a mluvil s tebou a tvým psíkem.“

Psík podrážděně zatřepal ušima, ale pro jednou se nehádal. Létání se Henrietě moc nezamlouvalo, a tak poulila černé oči ještě víc než obvykle. Vykroutila se zpod Lilyiny paže a opatrně cupitala k Petrovi. Nad ním se zastavila a zamyšleně se mračila.

„Doufala jsem, že až ho dostaneme z Fell Hall, bude zase sám sebou. Ale vypadá to, že ho ty kletby ještě pořád svazují.“ Zněla velice nevrle, ale Lily si byla jistá, že s Petrem to nemá nic společného.

Lily Henrietu něžně hladila, přejížděla jí prsty po sametových vráskách a pejsek ji štouchl do ruky. „Zvládneš to, když poletíme až do Londýna?“ zeptala se Lily šeptem a doufala, že ji drak neslyšel. Nechtěla, aby to vyznělo nevděčně.

Henrieta se jemně zachvěla. „Potmě to snad bude lepší. Když neuvidím, jak hluboko je všechno pod námi. Létání je nepřírozené.“

Henrieta to pronesla naprosto zřetelně, a kdyby stříbrný drak nebyl tak obrovský a tak vznešený, Lily by řekla, že se zachichotal.

Děti z Fell Hall už pomalu povolovaly křečovitě sevření, pouštěly se dračích šupin a jedno po druhém sjížděly po dračích bocích dolů na zem. Když se ocitly nohama v suchém listí, několik jich zavrávoralo, jak po tolika hodinách ve vzduchu hledaly rovnováhu.

Georgie sklouzla dolů a pustila Lottie. Dívka odběhla, tančila mezi stromy a pokukovala po ostatních dracích.

„Dávej pozor!“ syčela za ní její starší sestra, Elizabeth. „Lottie, ne že – ne že je budeš obtěžovat,“ dodala naléhavým šepotem, po očku nervózně sledovala stříbrného draka a pospíchala za sestrou.

„Co vlastně draci jedí?“ optala se Henrieta konverzačním tónem, naklonila se přes špičatý hřeben na hřbetě stříbrného draka a snažila se mu pohlédnout do očí.

Drak rozepjal křídla a pečlivě je složil, jako by se chystal nějakou dobu zůstat na zemi. „Všechno možné. Na co si vzpomeneš... Ale děti ne, aspoň ne teď. Slibuju, a oni taky.“

Ostatní draci sebou škubli a někteří z nich vypadali, že je to moc nepotěšilo. Modročerný drak zase stáhl přední tlapu s vystrčenými drápy, která se už už sunula směrem k Lottie, povzdechl si a vypustil do vzduchu oblak dýmu, až suché listí zašustilo a dalo se do tance.

„Takže skutečně dokážete plivat oheň,“ zamumlala Henrieta a nervózně přešlápla. „Nechtěla jsem se na to ptát. No, předpokládám, že to může být užitečné.“

„Možná bychom si mohli rozdělat ohýnek,“ navrhla Georgie s nadějí v hlase. „Tam nahore byla pěkná zima. A my na sobě máme jenom noční košile.“

Lily zavrtěla hlavou. „Co kdyby někdo uviděl kouř?“ Rozhlédla se po lese a náhle si uvědomila, že není moc velký a že se to v něm neobyčejně hemží draky. Mezi stromy se táhly dlouhé ocasy a ona si přitom byla docela jistá, že cestou sem minuli vesnici, jen kousek odsud. Vesnici plnou lidí, kteří už jsou nejspíš vzhůru a možná se dokonce chystají do lesa na dříví nebo na lov králíků, či že si přes něj zkrátí cestu. „Musíme se schovat,“ řekla ustaraně směrem k Georgie, Henrietě a drakovi. „Že mi to nedošlo dřív!“

Drak unaveně otočil hlavu. „Můžeme se schovat tady, nebo musíme letět někam jinam? Za strom se nevejdu... A jsou tu i ostatní.“

Lily ho pozorně sledovala a neuniklo jí, že jeho hluboký, sametově bručící hlas přeskakuje. *Nelétal už několik set let*, uvědomila si. *Stovky let* nedělal vůbec nic. Všichni ti draci po několik století spali ve vápencových jeskyních hluboko pod Fell Hall, dokud je vzdouvající se příliv kouzel, která teď ležela jen tak ladem, zase neprobral k životu.